

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **P. V.**, narozený X
bytem X

zastoupený JUDr. Sylvií Laušmanovou, Ph.D., advokátkou
sídlem K Hutím 665/5, 198 00 Praha 9

proti

žalovanému: **náčelník Vojenské policie**
sídlem Rooseveltova 620/23, 161 05 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2018, č.j. MO 86332/2018-5104,
sp. zn. SpMO 36035/2017-5104,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí náčelníka Vojenské policie ze dne 22. 3. 2018, č.j. MO 86332/2018-5104, sp. zn. SpMO

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

36035/2017-5104, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí velitele Velitelství ochranné služby Vojenské policie ze dne 21. 12. 2017, č.j. MO 273866/2017-7830 (dále jen „prvostupňový správní orgán“). Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se měl dopustit tím, že jako osoba podléhající vojenské kázeňské pravomoci ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o přestupcích dne 15. 4. 2016 kolem 17:00 hod. na pozemku č. p. X ul. X v obci Bystřice (okres Benešov, Středočeský kraj) při vyjíždění z pozemku osobním vozidlem tov. zn. Škoda Octavia přejel levou přední pneumatikou levou nohu poškozené Bc. L. M., čímž jí ublížil na zdraví, v důsledku čehož utrpěla poškozená zranění označené mezinárodní statistickou klasifikací nemocí a přidružených zdravotních problémů MKN10 kódem S 90.3 (zhmoždění jiných neurčených částí nohy pod kotníkem), a poranění si vyžádalo dočasnou pracovní neschopnost poškozené v době 16. 4. – 24. 4. 2016. Žalobci byla dále podle § 70 odst. 2 zákona o přestupcích uložena povinnost nahradit poškozené škodu ve výši 3 411 Kč. Současně byla žalobci podle § 49 odst. 2 zákona o přestupcích uložena sankce ve formě pokuty ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v podané žalobě předně zrekapituloval průběh správního řízení. Žalovanému především vytýká, že nepřihlédl k uplynutí prekluzivní lhůty k projednání daného přestupku, jež má za následek zánik odpovědnosti podle § 20 zákona o přestupcích. Poukázal na to, že správní řízení bylo zahájeno již dne 28. 4. 2016 opatřením přestupkové komise Městského úřadu Bystřice. Zahájení nového řízení, ke kterému došlo oznámením ze dne 8. 3. 2017, je pro běh prekluzivní lhůty bezpředmětné a nedochází v jeho důsledku k přerušení běhu prekluzivní lhůty. Smyslem ustanovení § 20 zákona o přestupcích je ochrana práv obviněných z přestupků a jejich právo na vyřízení věci bez zbytečných průtahů. K přerušení běhu prekluzivní lhůty tak nemůže dojít v důsledku opakovaného zahájení správního řízení, a to tím spíše, pokud důvodem druhotného zahájení správního řízení bylo procesní pochybení správních orgánů, kdy původně bylo správní řízení zahájeno věcně nepřislušným správním orgánem. Zákon navíc s možností opakovaného zahájení správního řízení nepočítá. Úmyslem zákonodárce zjevně nebylo umožnit opakované prodlužování prekluzivní lhůty cestou nemeritorního skončení správního řízení a jeho opětovného zahájení věcně příslušným správním orgánem.
3. Žalobce dále namítal, že nebylo řádně prokázáno, že se skutek stal. Prvostupňový správní orgán neprovedl řádně veškeré důkazy ke zjištění skutkového stavu věci, zejména pak rekonstrukci skutkového děje a dále znalecký posudek, záznamy telefonických hovorů poškozené ze dne 15. 4. 2016 kolem 14:00 hod. a 17:00 hod., popř. úřední záznamy o nich, či úřední záznamy Policie ČR ze dne 15. 4. 2016. Prakticky tak odmítl veškeré důkazní návrhy žalobce, jež byly způsobilé zpochybnit pravdivost tvrzení poškozené. Nebylo rovněž řádně prokázáno, zda poškozená mohla utrpět zranění způsobem, který byl popsán, a zda vykazované zranění odpovídá jeho tvrzené příčině. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí pouze shrnul, že se kárnému orgánu podařilo shromáždit robustní okruh důkazů prokazující spáchání přestupku. Nevypočítal se však s vnitřními rozpory jednotlivých důkazů. Správní orgány jednotlivé důkazy hodnotily vždy k tíži žalobce, a to i tehdy, kdy připouštěly

mnohoznačný závěr. Z tohoto důvodu žalobce považuje rozhodnutí žalovaného v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

4. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Uvedl, že v otázce nicotnosti vydaných rozhodnutí se ztotožňuje s názorem Ministerstva vnitra vyjádřeným v rozhodnutí ze dne 27. 2. 2018, kterým bylo prohlášeno rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 6. 1. 2017 nicotným. Komise i Krajský úřad Středočeského kraje byly orgány absolutně věcně nepřislušné, proto služební orgán postupoval správně, jestliže na základě postoupeného podnětu zahájil řízení a z úřední povinnosti přihlédl k nicotnosti takovýchto rozhodnutí.
5. Ohledně otázky prekluze žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení došlo ke změně právní úpravy, neboť dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“), podle kterého při posuzování lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek je nutné se řídit příslušnými ustanoveními tohoto zákona (§ 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. a contrario). Dne 16. 4. 2016, tj. dnem následujícím po dni, kdy došlo k jednání nesoucímu znaky přestupku, počala běžet roční promlčecí doba určená k projednání přestupku. Dne 2. 5. 2016 přestupková komise zahájila řízení o podezření ze spáchání přestupku, čímž došlo k přerušení promlčecí doby a započala běžet nová promlčecí doba. Z hlediska dikce ustanovení § 32 odst. 2 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb. je nerozhodné, že řízení probíhalo před absolutně věcně nepřislušným správním orgánem. Dne 7. 3. 2017 došlo k zahájení řízení ze strany služebního orgánu, čímž začala běžet nová roční promlčecí doba. Dne 21. 12. 2017 bylo vydáno rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně a došlo k dalšímu přerušení běhu promlčecí doby. V době nabytí právní moci napadeného rozhodnutí, tj. dne 27. 3. 2018, neuplynula promlčecí doba, a to jak roční podle § 30 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 31 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., tak tříletá podle § 32 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb.
6. Co se týče námitky nedostatečného zjištění skutkového stavu, žalovaný uvedl, že služební orgán prvního stupně shromáždil důkazní materiál nepochybně prokazující skutkový stav a vyhovující požadavkům stanoveným v ustanovení § 3 správního řádu. Rozhodnutí je přesvědčivé, jasné a srozumitelné. Ohledně návrhu na provedení důkazu výsledkem svědkyně E. Š. uvedl, že jeho provedení služební orgán připustil, následně však od něj upustil poté, co od svědkyně obdržel telefonické i písemné oznámení, že ke skutkovému ději nemá co uvést. Zbylé navržené důkazy odmítl služební orgán provést z důvodu jejich nadbytečnosti.
7. Soud projednal věc bez nařízení jednání za situace, kdy účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)].

8. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že dne 15. 4. 2016 L. M. oznámila spáchání přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit žalobce tím, že jí přejel osobním automobilem, levou přední pneumatikou, levou nohu, což si vyžádalo její lékařské ošetření. Tohoto jednání byl navíc přítomen nezletilý syn poškozené a žalobce. Dne 28. 4. 2016 vydalo město Bystřice, Komise pro projednávání přestupků při městě Bystřice (dále jen „přestupková komise“), oznámení o zahájení řízení o přestupku pro podezření ze spáchání přestupku úmyslného narušení občanského soužití jiným hrubým jednáním podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Dne 18. 5. 2016 přestupková komise řízení zastavila z důvodu, že spáchání přestupku nebylo prokázáno (rozhodnutí č.j. 18/01676/2016/KKPP). Toto rozhodnutí bylo následně ve zkráceném přezkumném řízení rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 6. 1. 2017, č.j. 003018/2017/KUSK, zrušeno a věc byla vrácena přestupkové komisi. Dne 21. 2. 2017 přestupková komise věc podle § 71 písm. b) zákona o přestupcích postoupila veliteli Velitelství ochranné služby Vojenské policie (dále také jako „prvostupňový správní orgán“) jako orgánu věcně příslušnému k rozhodnutí. Současně vydala usnesení č.j. 01676/2016/MUBY/Oh, kterým řízení podle § 76 odst. 1 písm. o) zákona o přestupcích zastavila, neboť věc byla podle § 71 písm. b) zákona o přestupcích postoupena po zahájení řízení.
9. Oznámení o postoupení věci bylo veliteli Velitelství ochranné služby Vojenské policie doručeno dne 28. 2. 2017. Ten dne 2. 3. 2017 vydal oznámení o zahájení správního řízení (oznámení č.j. MO 41920/2017-7830). Dne 24. 3. 2017 vydal prvostupňový správní orgán usnesení č.j. MO 59583/2017-7830 o přerušení řízení z důvodu, že byl dán podnět k prověření, zda v projednávaném jednání nebyly naplněny znaky trestného činu. Dne 26. 6. 2017 bylo vydáno vyrozumění o pokračování v řízení. Dne 31. 7. 2017 vydal prvostupňový správní orgán rozhodnutí č.j. MO 152262/2017-7830, sp. zn. SpMO 10620/2017-7830, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, neboť dne 15. 4. 2016 kolem 17:00 hod. na pozemku u domu č. p. X v ul. X v obci Bystřice při vyjíždění z pozemku osobním motorovým vozidlem ŠKODA Octavia z nedbalosti přejel levou přední pneumatikou vozidla levou nohu poškozené, což si vyžádalo bezprostřední ošetření a vystavení dočasné pracovní neschopnosti poškozené v době od 16. 4. 2016 – 24. 4. 2016, v důsledku které jí vznikla škoda ve výši 275 Kč. Žalobci byla za spáchání přestupku uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutí prvostupňového správního orgánu bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 9. 2017, č.j. MO 19821/2017-5104. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval, že nebylo spolehlivě prokázáno jednání, které bylo žalobci kladeno za vinu, přičemž zavázal prvostupňový správní orgán k doplnění dalších důkazů. K zániku odpovědnosti za přestupek žalovaný uvedl, že vzhledem k nicotnosti předchozích rozhodnutí pro absolutní věcnou nepříslušnost správních orgánů, nelze posuzovat zahájení správního řízení dne 2. 5. 2016 za řádné. K řádnému zahájení řízení došlo až dne 8. 3. 2017, tedy okamžikem, kdy bylo řízení zahájeno věcně příslušným správním orgánem, čímž současně došlo k přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku.

10. Prvostupňový správní orgán po novém projednání věci vydal dne 21. 12. 2017 rozhodnutí č.j. MO 273866/2017-7830, kterým opětovně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, neboť dne 15. 4. 2016 kolem 17:00 hod. na pozemku u domu č. p. X v ul. X v obci Bystrice při vyjíždění z pozemku osobním motorovým vozidlem ŠKODA Octavia z nedbalosti přejel levou přední pneumatikou vozidla levou nohu poškozené, čímž jí ublížil na zdraví. Žalobci byla současně uložena pokuta ve výši 2 000 Kč, povinnost k náhradě škody poškozené ve výši 3 411 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí prvostupňový správní orgán stručně shrnul dosavadní průběh řízení. Z odůvodnění rozhodnutí je dále zřejmé, že prvostupňový správní orgán vycházel především z výpovědi poškozené, žalobce a nezl. M. M.. Právě výpověď nezl. M. a její hodnověrnost správní orgán ve svém rozhodnutí podrobně hodnotil a dospěl k závěru, že jeho výpověď je věrohodná a nebyla předem připravená. Dokazování bylo dále doplněno svědeckými výpověďmi nstržm. D. B. a Mgr. R. Š. Ohledně žalobcem navrhovaných důkazů výsledkem svědků E. Š. a P. V. prvostupňový správní orgán uvedl, že jejich výpovědi nemohou blíže objasnit okolnosti spáchání přestupku. Správní orgán provedl také důkaz lékařskými zprávami o ambulantním vyšetření poškozené a dále rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti poškozené. Na základě provedených důkazů dospěl správní orgán k závěru, že se skutkový děj stal.
11. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V jeho odůvodnění se žalovaný nejprve vyjádřil k otázce zániku odpovědnosti za přestupek. Uvedl, že ke vlastnímu jednání nesoucím znaky přestupku došlo dne 15. 4. 2016. Přestupková komise, která nejprve spáchání přestupku projednávala, správní řízení zastavila rozhodnutím ze dne 18. 5. 2016, č.j. 18/01676/2016/KKPP. Uvedené rozhodnutí bylo na podnět poškozené ve zkráceném přezkumném řízení zrušeno Krajským úřadem Středočeského kraje rozhodnutím ze dne 6. 1. 2017, č.j. 003018/2017/KUSK, a věc byla vrácena přestupkové komisi k novému projednání. Ta zjistila, že pachatel přestupku je osobou podléhající vojenské kázeňské pravomoci, proto přípisem ze dne 21. 2. 2017 věc podle § 71 písm. b) zákona o přestupcích postoupila k projednání příslušnému orgánu s kázeňskou pravomocí, tj. veliteli Velitelství ochranné služby Vojenské policie. Téhož dne přestupková komise usnesením č.j. 18/01676/2016/KKPP podle § 76 odst. 1 písm. o) zákona o přestupcích řízení zastavila a vyrozuměla o tom účastníky řízení. Prvostupňový správní orgán zahájil dne 7. 3. 2017 (dnem doručení oznámení o zahájení řízení poškozené jako prvnímu účastníkovi řízení) řízení pro podezření z jednání, které nese znaky přestupku. V průběhu řízení došlo ke změně právní úpravy, konkrétně nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. V souladu s přechodným ustanovením § 112 odst. 2 tohoto zákona bylo třeba posuzovat rovněž běh lhůt pro projednání přestupku. Promlčecí doba tedy počala běžet dnem následujícím po spáchání přestupku, tj. 16. 4. 2016. Dne 2. 5. 2016 zahájila přestupková komise řízení o podezření ze spáchání přestupku, čímž došlo k přerušení promlčecí doby a počala běžet nová roční promlčecí doba. Dne 21. 2. 2017 přestupková komise věc postoupila k projednání věci věcně příslušnému prvostupňovému správnímu orgánu a řízení zastavila. Tím bylo řízení před věcně nepříslušnou přestupkovou komisí ukončeno.

K zahájení řízení před věcně příslušným správním orgánem došlo dne 7. 3. 2017, čímž došlo k opětovnému přerušení běhu roční promlčecí doby. Dne 21. 12. 2017 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, čímž došlo k přerušení běhu promlčecí doby. Vzhledem k tomu nemohlo dojít k uplynutí promlčecí doby k projednání přestupku, a to jak roční doby k projednání přestupku, tak tříleté doby podle § 32 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb. V další části se žalovaný správní orgán podrobně zabýval otázkou nicotnosti vydaných rozhodnutí přestupkovou komisí. K meritu věci žalovaný shrnul, že prvostupňový správní orgán shromáždil důkazní materiál nepochybně prokazující skutkový stav a vyhovující požadavkům § 3 správního řádu. Je nepochybné, z jakých důkazů prvostupňový správní orgán vycházel, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a z jakého důvodu neprovedl další důkazy navržené žalobcem.

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. K námitce žalobce se soud nejprve zabýval otázkou uplynutí prekluzivní lhůty k projednání přestupku ve smyslu § 20 zákona o přestupcích.
14. Předně soud konstatuje, že ustanovení § 20 zákona o přestupcích, na které žalobce v podané žalobě odkazuje, se v daném případě neuplatní, neboť dne 1. 7. 2017 nabytí účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který dosavadní zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, zrušil. Přechodné ustanovení § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. stanoví, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Soud proto při posuzování lhůt pro zánik odpovědnosti za přestupek postupoval podle zákona č. 250/2016 Sb.
15. Podle § 30 zákona č. 250/2016 Sb. promlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.
16. Podle § 31 odst. 1 zákona č. 250/2016 promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.
17. Podle § 32 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. promlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán

vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.

18. V daném případě je předmětem správního řízení jednání, ve kterém je spatřováno naplnění zákonných znaků přestupku podle § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Za takovýto přestupek lze uložit pokutu do 20 000 Kč (§ 49 odst. 2 zákona o přestupcích). Promlčecí doba tedy činí v souladu s § 30 zákona č. 250/2016 Sb. 1 rok a počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku, tj. 16. 4. 2016, neboť k jednání zakládajícímu spáchání přestupku došlo dne 15. 4. 2016. Roční promlčecí doba tedy měla uplynout dne 16. 4. 2017. Velitel Velitelství ochranné služby vojenské policie, jakožto věcně příslušný správní orgán, vydal dne 2. 3. 2017 oznámení o zahájení řízení, které dne 7. 3. 2017 doručil poškozené a dne 8. 3. 2017 jej doručil žalobci. Řízení o přestupku tak bylo v souladu s § 46 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 72 zákona o přestupcích zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení poškozené doručením oznámení o zahájení řízení, tedy dne 7. 3. 2017. Tímto dnem došlo k přerušení běhu promlčecí doby ve smyslu § 32 odst. 2 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb. a počala běžet nová roční promlčecí doba k projednání přestupku. Nově připadl konec promlčecí doby na 7. 3. 2018. Prvostupňový správní orgán dne 31. 7. 2017 vyhotovil rozhodnutí č.j. MO 152262/2017-7830, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a dne 1. 8. 2017 bylo toto rozhodnutí vypraveno. Tím došlo v souladu s § 32 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb. k dalšímu přerušení běhu promlčecí doby k projednání přestupku. Ačkoliv bylo toto rozhodnutí následně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 9. 2017, č.j. MO 198321/2017-5104, nemůže tato skutečnost změnit ničeho na tom, že došlo k přerušení běhu promlčecí doby a počala běžet nová roční promlčecí lhůta. Ta byla tedy nově stanovena do 1. 8. 2018. Dne 21. 12. 2017 vyhotovil prvostupňový správní orgán nové rozhodnutí ve věci samé, kterým byl žalobce opětovně uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Uvedené rozhodnutí bylo téhož dne vypraveno, čímž došlo k dalšímu přerušení běhu promlčecí doby podle § 32 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb. Promlčecí doba k projednání přestupku tak měla uplynout až dne 21. 12. 2018. Konečné rozhodnutí ve věci samé bylo vydáno dne 22. 3. 2018 (rozhodnutí žalovaného č.j. MO 86332/2018-5104, sp. zn. SpMO 36035/2017-5104), právní moci nabylo dne 27. 3. 2018. Tím bylo řízení před správními orgány ukončeno.
19. Z uvedeného vyplývá, že v daném případě nedošlo k uplynutí promlčecí doby k projednání přestupku podle § 30 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., neboť běh promlčecí doby byl opakovaně přerušen a počala běžet promlčecí doba nová. V důsledku toho mělo dojít k uplynutí promlčecí doby až dne 21. 12. 2018. Konečné rozhodnutí ve věci samé však bylo vydáno již dne 22. 3. 2018 a nabylo právní moci dne 27. 3. 2018, z čehož vyplývá, že řízení ve věci bylo skončeno dříve, než uplynula promlčecí doba k projednání přestupku. Současně je třeba konstatovat, že nedošlo ani k uplynutí tříleté promlčecí doby uvedené v § 32 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., neboť k jejímu uplynutí mělo dojít až dne 15. 4. 2019. Žalovaný tedy postupoval správně, když řízení o přestupku nezastavil podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, tedy z důvodu zániku odpovědnosti za přestupek pro uplynutí promlčecí doby.

20. Soud se v daném případě neztotožnil s názorem žalobce ani žalovaného, že k zahájení správního řízení došlo již dne 2. 5. 2016, tedy dnem, kdy bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku vydané přestupkovou komisí. Dle názoru žalobce navíc následné zahájení správního řízení ze strany velitele Velitelství ochranné služby vojenské policie, ke kterému došlo dne 7. 3. 2017, nemělo na běh promlčecí doby žádný vliv, neboť řízení o přestupku již bylo zahájeno a zákon variantu opakovaného zahajování přestupkového řízení o stejném skutku neupravuje. Naopak soud konstatuje, že k řádnému zahájení řízení o přestupku došlo až dne 7. 3. 2017, tj. dnem, kdy bylo poškozené doručeno oznámení o zahájení řízení vydané příslušným prvostupňovým správním orgánem. Přestupková komise nebyla k projednání přestupku absolutně věcně příslušná, a proto nemohlo oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 28. 4. 2016 vyvolat žádné právní účinky. Zahájení řízení o přestupku přestupkovou komisí nemohlo mít žádný vliv ani na běh promlčecí doby ve smyslu § 32 odst. 2 písm. a) dle zákona č. 250/2016 Sb. Jinými slovy k zániku odpovědnosti za přestupek z důvodu uplynutí promlčecí doby by v daném případě došlo za situace, kdyby věcně příslušný prvostupňový správní orgán nezahájil řízení o přestupku ve lhůtě 1 roku ode dne následujícího po dni spáchání přestupku, tj. do 16. 4. 2017. To se však v daném případě nestalo.
21. Soud se dále zabýval námitkou nedostatečného zjištění skutkového stavu.
22. Otázka dokazování ve správním řízení, řízení o přestupku nevyjímaje, je upravena ve správním řádu. V § 3 správního řádu je uvedeno, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu pak ukládá správnímu orgánu povinnost i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Správní orgány podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu (k tomu viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č.j. 1 As 44/2009-101, dostupné na www.nssoud.cz). Podle § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
23. Jsou to tedy správní orgány, kdo rozhoduje o tom, jaké důkazy budou ve správním řízení provedeny, hodnotí jednotlivé důkazy a přikládá jim váhu. Avšak „není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícím

orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene. ... Měl-li totiž podle § 52 správního řádu žalovaný povinnost provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, a nehodlal-li žalobcem navrhované důkazy provést, musel jasně a konkrétně zdůvodnit, proč jejich provedení nebylo třeba” (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48, dostupný na www.nssoud.cz).

24. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány při svém rozhodování vycházely především z výpovědi samotné poškozené a dále pak z výpovědi nezl. M. M. ze dne 8. 11. 2017, který byl očitým svědkem celé události. Jeho výpověď správní orgány shledaly věrohodnou co do popisu stěžejní skutečnosti, tedy skutečnosti, že žalobce přejel vozidlem nohu poškozené. Ohledně dalších zkoumaných skutečností přisoudily výpovědi sníženou relevanci, a to s ohledem na delší časový odstup od samotné události. Při hodnocení výpovědi správní orgány přihlédly k tomu, že svědek o celé události vypovídal konzistentně, o čemž svědčí nejen jeho výpověď před přestupkovou komisí ze dne 18. 5. 2016, ale také lékařská zpráva ze dne 8. 6. 2016 a zpráva z rodinné psychologické poradny Vltawia s.r.o. ze dne 5. 8. 2016. Dále pak správní orgány přihlédly k závěrům psycholožky Hlavního velitelství Vojenské policie Mgr. L. Č., která v úředním záznamu ze dne 9. 11. 2017 uvedla, že „základní struktura výpovědi nezletilého M. M. je spíše naučená“, avšak s ohledem na množství konkrétních detailů se domnívá, že si „nezletilý svědek M. M. událost pamatuje, vše řečené s největší pravděpodobností naučené nebylo“. Správní orgány provedly také další důkazy, a to konkrétně výpovědi svědka nstržm. D. B., policisty zařazeného u Policie ČR, Obvodního oddělení Benešov, který na místě zasahoval, a výpovědi svědkyně Mgr. R. Š., která poškozenou bezprostředně po příjezdu RZS ošetřovala. Způsobené zranění bylo dále doloženo lékařskými zprávami z ambulantního vyšetření v nemocnici v Benešově ze dne 15. 4. 2016 a 19. 4. 2016.
25. Soud konstatuje, že správní orgány provedly v této věci standardní dokazování, odpovídající typu projednávaného přestupku, přičemž prvostupňový správní orgán opatřil standardní sadu důkazů nezbytných a postačujících pro zjištění skutkového stavu věci. Skutkové závěry, které z takto provedeného dokazování správní orgány dovodily, jsou logické a udržitelné. Pokud žalobce v průběhu správního řízení zpochybňoval věrohodnost výpovědi poškozené, je třeba uvést, že její výpověď je podpořena nejen přímým důkazem - výpovědí svědka M. M., ale také řadou důkazů nepřímých, a to konkrétně lékařskými zprávami z ošetření poškozené a výpověďmi nstržm. D. B. a Mgr. R. Š., kteří oba bezprostředně zasahovali na místě samém. Naopak tvrzení žalobce o tom, že poškozené nohu vozidlem nepřejel, nebylo podpořeno žádným z provedených důkazů. Nelze tedy souhlasit s žalobcem v tom smyslu, že nebylo ve správním řízení jednoznačně prokázáno, že se skutek stal.
26. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že se žalovaný nikterak nevypořádal s mnohoznačností provedených důkazů, resp. přiklonil se k variantě jdoucí v neprospěch žalobce. Je třeba konstatovat, že správní orgány jsou vázány zásadou volného hodnocení důkazů, podle níž správní orgány hodnotí každý důkaz zvlášť,

posléze také všechny důkazy v jejich souhrnu, podle své úvahy (§ 50 odst. 3 správního řádu). Opírají se přitom o logické, systematické, historické, pravděpodobnostní, věrohodnostní aj. úsudky. Takto učinily správní orgány také v posuzovaném případě, kdy na základě provedeného dokazování dospěly k jednoznačnému závěru o průběhu skutkového děje tak, jak byl popsán poškozenou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí také podrobně vyložil, z jakého důvodu shledal verzi žalobce o tom, že si poranění nohy poškozená sama předem způsobila, extrémně nepravděpodobnou, přičemž tak učinil v bodě 65 žalobou napadeného rozhodnutí. Zejména uvedl, že poškozená mohla jen stěží od počátku předpokládat, že se situace odehraje tak, jak se posléze odehrála, tedy že žalobce projeví úmysl opustit vozidlem pozemek, a to vše ideálně zkoordinovat s telefonátem na Policii ČR. Soud se s těmito závěry žalovaného zcela ztotožňuje.

27. K námitce neprovedení žalobcem navrhovaných důkazů, soud uvádí, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolací tvoří jeden celek (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 Ads 123/2009 – 99 ze dne 26. 2. 2010, dostupné na www.nssoud.cz), proto zkoumal důvody pro neprovedení dalších důkazů uvedené jak v rozhodnutí prvostupňovém, tak v rozhodnutí odvolacím. Konkrétní důvody lze nalézt v rozhodnutí prvostupňového správního orgánu na str. 29 až 31, kde je uvedeno, že „důkaz výpovědi svědkyně E. Š. nebyl proveden z důvodu zjištění, že svědkyně neviděla průběh události, při které mělo dojít ke spáchání přestupku, a nic nenasvědčuje tomu, že by měla vnímat jiné relevantní informace důležité pro posouzení odpovědnosti za přestupek“, což sama svědkyně správnímu orgánu oznámila. Dále je uvedeno, že „svědek P. V. st. vypovídal před správním orgánem dne 2. 11. 2017, přičemž jeho výpověď dle správního orgánu nemohla blíže objasnit okolnosti, za nichž mělo dojít ke spáchání přestupku, proto neshledal důvody k jeho opětovnému předvolání“. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je dále zřejmé, z jakého důvodu nebyl proveden znalecký posudek za účelem posouzení povahy vzniku zranění poškozené. Konkrétně na str. 32 rozhodnutí správní orgán odkazuje na Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti a zprávu pro pojišťovnu, vše vydané MUDr. P. K., kde bylo za příčinu úrazu označeno „Bývalý partner jí přejel L nohu autem“. Na základě toho dospěl správní orgán k závěru, že „zranění z odborného hlediska odpovídalo příčině úrazu, neboť v opačném případě by lékařka uvedené jako příčinu do zprávy nezapisovala“. Neprovedením důkazu rekonstrukcí na místě činu se zabýval žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 15 rozhodnutí) a uvedl, že tento důkaz nebyl proveden z důvodu jeho nadbytečnosti, neboť prvostupňový správní orgán shromáždil dostatečné množství důkazů.
28. Na základě uvedeného je možné konstatovat, že správní orgány v dané věci dostály své povinnosti a neprovedení shora uvedených důkazů náležitě zdůvodnily. Lze shrnout, že důvodem pro neprovedení žalobcem navrhovaných důkazů byla jednak jejich nadbytečnost, a to pokud jde o návrh na provedení rekonstrukce přestupkového děje a vypracování znaleckého posudku, jednak skutečnost, že navrhované důkazy - výpověď svědkyně E. Š. - nedisponovaly vypovídací potencií. Tento postup je principiálně akceptovatelný, neboť odpovídá důvodům, pro které lze obecně návrh na provedení důkazu odmítnout (k tomu viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, dostupné na www.usoud.cz).

29. Žalovanému je však třeba vytknout skutečnost, že v rámci svého rozhodování řádně neodůvodnil, proč nebyly neprovedeny také další žalobcem navržené důkazy, a to konkrétně záznamy telefonických hovorů poškozené ze dne 15. 4. 2016 kolem 14:00 hod. a 17:00 hod., případně úřední záznamy o nich, jakož i úřední záznam ze zásahu hlídky Policie ČR ze dne 15. 4. 2016 přivolané poškozenou kolem 14 hodiny. Je nepochybné, že žalobce tyto důkazy navrhoval již v průběhu správního řízení (konkrétně ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 10. 12. 2017). Přesto z obsahu správního spisu vyplývá, že tyto důkazy nebyly provedeny, avšak takovýto postup správních orgánů nebyl adekvátním způsobem zdůvodněn.
30. Po zvážení všech okolností však soud dospěl k závěru, že se v daném případě nejedná o tak závažné pochybení správních orgánů, aby byl dán důvod ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, a pokud by tak soud přeci jen učinil, jednalo by se o rozhodnutí velmi formalistické. Důkazy zjištěné z těchto důkazních prostředků nejsou zjevně způsobilé vyvrátit závěr správních orgánů o tom, zda a jakým způsobem došlo ke spáchání přestupku. V průběhu správního řízení bylo především zjištěno, že k jednání žalobce mělo dojít kolem 17:00 hod. dne 15. 4. 2016. Žalobcem navrhované důkazy se však týkají okolností přivolání Policie ČR kolem 14:00 hod. téhož dne, tedy skutečností, které s projednávanou věcí nesouvisí. Rovněž není pochyb o tom, že poškozená dne 15. 4. 2016 kolem 17:00 hod. volala hlídku Policie ČR, přičemž v okamžiku, kdy došlo k přejetí levé nohy, s Policií ČR stále hovořila, což vypověděla v průběhu správního řízení nejen poškozená, ale vyplývá to také z výpovědi žalobce ze dne 23. 3. 2017. Provedení tohoto důkazu by proto bylo nadbytečné.
31. Městský soud v Praze s ohledem na shora uvedené důvody dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
32. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní orgán, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. května 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu